

svømmelserne. Altsaa ogsaa i denne Henseende ere de Udtalelser, der ere fremsatte i Betænkningen, fuldstændig stemmende hermed. Indvendingerne mod Forsvarslinien paa Vestfronten ere navnlig komne fra det ene Mindretal, der kræver en videregaaende Frontlinie, en første Forsvarslinie foruden den bagved liggende Enceinte. Jeg skal iøvrigt ikke dvæle længere derved eller følge Flertallet i dets Forsøg paa at imødegaa Bemærkningerne om Svagheden paa denne Fløi, nemlig ved at flytte det sydlige Fort 1000 Alen mod Nord og forstærke Forsvaret af Enceinten. — Hvad angaar Amager, udtalte vi der, at det i Overensstemmelse med de militære Sagkyndiges tidligere Erfaringer maatte ventes, at der blev krævet Anlæg af en ny Enceinte og eventuelt ogsaa med foranliggende Forter, og i den Henseende bekræftes vore Udtalelser af Kommissionen, idet det ene Mindretal siger: „En dygtig Angriber, der foruden nogle Batailloner Jodfolk lætter en Snes Kanoner i Land og noget lettere Positionsskyts, vil kunne bringe disse Forter, som nu foreslaas anlagte paa Amager, i en mislig Situation,“ og derfor kræver han en Enceinte anlagt der, medens Flertallet tror at kunne hjælpe sig med at flytte de foreslaaede Forter nærmere sammen. — Hvad dernæst Sløifningerne angaar, da høre de til noget af det mest Interessante, der er fremkommet. For nogen Tid siden holdt en af de Mænd, der iøvrigt have agiteret for Kjøbenhavns Befæstning paa Landfoden, nemlig Capitain Rambusch, et Foredrag derom, hvori han søgte at paavise de permanente Værkers absolute Overvægt og Fortrin fremfor Feltværker, og da sagde han navnlig derom, at Feltværkerne havde deres Svødsvagthed deri, at der ikke paa Forhaand kunde raseres i Terrainet omkring dem, det var der ikke Tid til, de skulde anlægges i samme Dieblit, som de skulde bruges, men noget anderledes var det med de faste Fæstningsværker; der „jæbner man strax ved deres Anlæg et saa stort Terrain udenom Boldene, som kan beskyttes af Forsvarens Geværild, og Fjenden berøves derved al naturlig Dækning under sit Anæreb.“ Det samstemmer med de jæbvanlige Betragtninger, det overrasker mig derfor ikke; vi have nemlig tidligere ogsaa havt forelagt de Prøver og Underjøgelses, som fra Krigsbestyrelsens Side ere foretagne netop overfor dette Spørgsmaal. Vi have saaledes havt forelagt det tidligere omtalte Krigsspil, og det var indlagt med Farve paa Kortet alt det Terrain, som skulde være Gjenstand for Sløifning. Man erklærede da, at skjøndt man havde tænkt sig hele Kjøbenhavns Mændskab til Sløifningsarbejder, og skjøndt

man havde havt 4 Uger til at arbejde i, saa var man dog ikke blevet færdig med de Sløifningsarbejder, som skulde foretages. Nu derimod er der fket det Mærkelige, at man har kunnet indskrænke de Sløifninger, som skulde foretages i Krigstid, ganske væsentligt, og man har indskrænket de Sløifninger, der skulde foretages i Fredstid, til noget temmelig Ubetydeligt, idet de nu kun foreslaas at skulle udføres overfor en Del af Dyrehaven og nogle private Stove. Man trøster sig nemlig ved, at det skal kunne lykkes at udføre de nødvendige Sløifninger ved Fjendens Antkomst, og man siger saa, — jeg beder lægge Mærke til disse Ord: „Det er indlysende, at de endnu muligvis manglende Sløifningsarbejder“ — hvis man endnu ikke er blevet færdig med dem — „aldrig ville kunne foranledige en saadan Svækkelse af Forsvaret, som det vilde være, hvis der i samme Tilfælde ikke havde været nogen permanent Befæstning“. Trøsten er altsaa kun den: Galt er det, men det er dog bedre end Ingenting! Hvad dernæst Demarkationsterrainet angaar, saa skal jeg derom oplyse, at Kommissionens Betænkning meddeler os ordlydende en Række Bestemmelser af den tydske Fæstningslov, en Lov, der blev givet i 1871 med Erfaringerne fra Krigen 1870—71 for Die, og det hedder da der, at omkring enhver tydsk Fæstning skal der findes et Demarkationsterrain, som inddeelt i tre Rayons strækker sig i Alt 3,600 Alen fra Fæstningen. Indenfor disse forskellige Rayons er der saa truffet Foranstaltninger af forskjellig Natur, og det er indenfor alle forskellige Vælder af Demarkationsterrainet fornødent at indhente Kommandantens Tilladelse til en hvilken som helst Foranstaltning. Ved Kjøbenhavn derimod — og det med den livlige Bebyggelse af Kjøbenhavns Omegn — foreslaar man jo, som vi have hørt foreslaaet i Fjor og bekræftet i Mar, fuldstændigt at undvære Demarkationsterrain, og man søger at paavise ved en udsørlig Udsvilling, at det er mindre nødvendigt at have et saadant, og man tilføjer saa, at vil man alligevel have et Demarkationsterrain, saa skal dette kunne erhverves for 700,000 Kr.! Disse Angivelser synes mig alt Andet end skiffede til at stabe Tillid; thi de Oplysninger, som til forskjellige Tider have foreligget for os med Angivelse af Værdien af Demarkationsterrainet, have havt den samme besynderlige Skjæbne, som jeg omtalte før med Bombardementsgrændsen, at være nedadgaaende fra 1872 indtil nu. Man begyndte med at antage, at Værdien af Demarkationsterrainet maatte være mindst 6 Millioner, saa daler den i 1881 til 2,200,000 Kr., eventuelt 3½ Million